

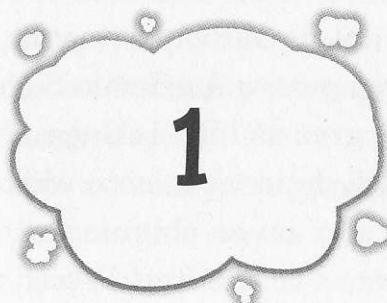
* MAGIE *

CU SUSUL ÎN JOS

de
Sarah
Mlynowski,
Lauren
Myracle
și
Emily
Jenkins

Traducere din engleză
de Maria-Magdalena Costea

CORINT BOOKS

Nory Horace tot încerca să se transforme într-un pisoi.

Neapărat trebuia să fie unul negru. Și fără discuție că trebuia să aibă formă de pisoi.

Era miezul verii. Nory se ascundea în garaj. *Pisoi, pisoi, pisoi,* își spunea ea.

Se ascundea în caz că ar fi mers prost ceva. Nimeni nu trebuia să vadă asta. Și totuși, dacă ceva ar fi mers *foarte* prost, fratele și sora ei erau prin preajmă s-o audă strigând după ajutor.

Sau mieunând după ajutor.

Sau scoțând un răget.

Nory hotărî să nu se gândească la asta. Cu puțin noroc, nu o să aibă nevoie de ajutor.

Pisoi, pisoi, pisoi.

Trebua să fie astăzi transformarea în pisoi, pentru că mâine avea să dea Marele Test. Mâine, după mulți ani de aşteptare, urma în sfârşit să dea admiterea pentru Academia Sage.

Era foarte greu să intri la Sage. Nu erai acceptat decât dacă dețineai talente uluitoare. Prietenii lui Nory nici nu se chinuiau să încerce. Toți dădeau examene de admitere la școli unde se intra mai ușor.

Dacă trecea de Marele Test, Nory putea începe clasa a cincea la Academia Sage, în toamnă.

Dacă pica...

Nu. Nu putea să pice. Nu mai dădea examen de admitere pentru nicio altă școală. Nu numai pentru că Academia Sage era o școală de magie foarte importantă și prestigioasă, ci și pentru că fratele ei, Hawthorn, studiase acolo.

Sora ei, Dalia, la fel.

Pe lângă asta, tatăl lui Nory era oarecum directorul școlii.

Bine, nu era oarecum. Chiar era directorul școlii.

Gândul la Marele Test îi întorcea lui Nory stomacul pe dos. Magia ei era puternică. Nu încăpea îndoială. Numai că uneori magia ei o lăua razna.

Iar Academia Sage nu accepta aşa ceva.

Era foarte posibil ca subiectul cu pisoiul negru să pice mâine la Marele Test. Era un animal pentru nivelul „începător”, iar Nory se mai transformase de multe ori într-un pisoi negru. Problema era ce se întâmpla după.

Dar Nory nici nu voia să se gândească la asta. În schimb, trase adânc aer în piept și-și ridică bărbia.

Pisoi, pisoi, PISOI!!

Privirea i se încețoșă, iar inima i-o luă la goană. Corpul ei se dilată și se comprimă. Se auziră niște pocnituri.

Uraa, pisoi!

Dar... stai!

Își simțea gura ciudat. Nory clănțăni din dinți. Clanț, clanț, clanț. *Oho!*

Ăștia nu erau dinți normali. Erau lungi. Ascuțiți. Puternici. Atât de lungi, de ascuțiți și de puternici, că puteau să roadă lemn!

Hmm, se gândi Nory, simțind ceva straniu. De ce ar vrea un pisoi să roadă lemn?

Nory se uită peste umăr. Văzu o coadă neagră, perfectă, legănându-se în aer. Mai văzu o perche de lăbuțe negre, cu pernuțe și gheare ascuțite, conectate la coadă. Se uită în jos, aşteptându-se

să vadă perechea identică de lăbuțe din față ce

trebuiau să-i înlocuiască mâinile. Dar...

Lăbuțele din față nu erau de pisoi. Blana era maronie și lucioasă. De asemenea, părea că are o burtică grăsuță și rotundă. Și ce mai era și cu nasul ăsta?

Nu putea să-l vadă prea bine, dar sigur nu aparținea vreunui neam pisicesc. Era ca un fel de bot.

Un bot de castor.

Sfinte Alacazam! Sunt jumate pisoi, jumate castor, își dădu seama Nory.

Magia ei.

Sigur.

O luase.

Razna.

Nu din nou! se gândi ea. Unde greșesc? Dacă fac asta și mâine, o să pic Marele Test! Ar trebui să mă transform la loc și să încerc să fiu pisoiul perfect.

Da. Exact asta o să fac.

Însă, partea castor-pisoi din Nory nu voia să asculte. Lui PisiCastoNory nu-i păsa de Marele Test. PisiCastoNory voia doar să roadă chestii cu dinții ei noi și grozavi de castor.

A început să cotrobăie prin garaj. Lemn! Pe unde era lemnul?

Trebuie să rod lemn, gândi PisiCastoNory. Trebuie să construiesc un baraj de castori.

Nu! Nu! spuse vocea pierdută a Fetei-Nory.

PisiCastoNory ieși clătinându-se din garaj și intră în casă. Apoi merse la etaj, în biroul tatălui ei. Merg și buturugi sau crengi. Orice lucru făcut din lemn.

Nory observă biblioteca tatălui ei.

Era foarte frumoasă, fiind construită de mâini-le dibace ale meșterilor europeni, acum mai bine de două sute de ani.

Era o piesă de mobilier foarte importantă și foarte scumpă.

Arăta absolut delicios.

Ooo, se gândi PisiCastoNory. Ia uită-te la chesitia aia! O chestie înaltă din lemn! Chestii dreptunghiulare de ronțăit!

Trânti una dintre cărți pe jos și ronțăi puțin din ea.

Exterior tare, ca scoarța de copac. Interior moale, ca frunzele. *Mmm! Cranț, Cranț, Cranț.* PisiCastoNory ronțăi patru dintre cărțile tatălui ei.

Apoi mușcă din picioarele solide din lemn de stejar ale biroului tatălui ei.

Apoi molfăi o parte din fotoliul preferat al tatălui ei. Trase după ea puf și lemn și construie un

bârlog de castori în baia de serviciu, sub chiuvetă. Apoi se învârti în cerc, urmărindu-și coada de pisoi pentru câteva minute și folosi o grămăjoară de pagini rupte pe post de litieră.

Totul era grozav. Ea era grozavă. Ea, PisiCastoNory, nu se mai simțiase aşa bine de săptămâni bune!

Asta până când o găsi fratele ei, Hawthorn.

Hawthorn avea șaisprezece ani. El era responsabil cu majoritatea treburilor casnice, pentru că tatăl lor, profesorul Horace, era prea ocupat și deținea o funcție prea importantă ca să se îngrijească de pregătitul cinei sau de împletitul părului.

Și pentru că mama lor nu era prin preajmă.

Murise cu mult timp în urmă.

Lui Hawthorn îi plăceau sporturile, gătitul și să dea ordine. De asemenea, îi plăcea să incendi-eze chestii, din moment ce era un Înflăcărat. Un Înflăcărat al naibii de bun. Puterile lui nu o luau niciodată razna.

— Nory! strigă Hawthorn, uitându-se la barajul de castori. Ce naiba faci?

PisiCastoNory încercă să-și frece fața de pantalonii lui Hawthorn.

— Nici măcar nu-mi dau seama ce ești în momentul asta, continuă el, dar ar fi bine să te schimbi la loc și să mă ajuți să fac puțină curățenie. Serios acum, ce s-a întâmplat aici? Miroase îngrozitor!

Voceea să o făcu pe PisiCastoNory să tremure.

— Nory? Schimbă-te la loc, *acum!* strigă căt putu de tare Hawthorn.

Zvâc. O speriașe pe Nory suficient încât să se întoarcă la forma ei normală de fată: păr voluminos, corp mititel, piele închisă la culoare, tricou mov. Îi rămăsese o bucațică de puf din fotoliu între dinți. Iac! O scuipă repede.

Total era un dezastru.

Biroul și baia arătau catastrofal și miroseau pe măsură.

Fotoliul preferat al tatei arăta de parcă ar fi explodat.

Biroul său vechi se clătina periculos pe trei picioare.

Câteva dintre cărțile sale de preț erau făcute ferfeniță.

Avea să fie foarte, *foarte*, supărat.

— Îmi pare rău, șopti Nory.

Hawthorn părea supărat. Și speriat.

— Ajută-mă să fac ordine, îi spuse surorii sale. Nu avem mult timp la dispoziție.

Încercără să repară totul atât cât putură. Umplu ră sac de gunoi după sac de gunoi. Șterseră suprafețele cu spray de curățat. După ce baia arăta din nou a baie, Hawthorn sună un tâmplar pentru a repara biroul și fotoliul. O puse pe Nory să aspire rumegușul. Găsi pe net site-ul Librăriei Cup & Chaucer și comandă copii noi ale cărților pe care Nory le înfulecase.

Apoi, când totul era gata, Nory își drese glasul și întrebă:

— Hawthorn, mai ești supărat pe mine?

Băiatul dădu din cap dezaprobat.

— Trebuie să-ți disciplinezi mintea, Nory. Astă-i tot ce trebuie să faci.

— Știu.

— Și când te transformi într-un animal, transformă-te într-unul *normal*, izbucni el. Nu mai amesteca rasele. Magia ta o ia razna și nimeni nu agreează asta.

— Repetam transformarea în pisoi exact cum mi-ai spus să fac, îi explică Nory. Apoi, deodată, s-a întâmplat treaba cu castorul și totul s-a întors cu susul în jos.

— Asta erai? întrebă Hawthorn. Un castor-pisică?

— Un pisi-castor de fapt, spuse Nory.

Rămase pe gânduri un moment, apoi rânji.

— PisiCastoNory!

— Nu contează ce a fost, pentru că arăta oribil,
spuse Hawthorn.

Rânjetul lui Nory dispără.

— Pe lângă asta, ți-ai pierdut concentrarea, aşa
cum o faci mereu, continuă el. Presupun că o să
dăm vina pe iepurii Daliei.

Dalia, copilul mijlociu al familiei Horace, avea
treisprezece ani. Era un Pufos și avea multe ani-
male de casă, inclusiv doi lilieci, trei broscoi, un
dihor, un tucan, doi șoricei și doisprezece iepuri.
Animalele nu erau prea bine dresate. Dihorul își
făcea nevoie pe covor. La fel și broscoii, iar lili-
ecii se înfigeau mereu în părul oamenilor. Nu
părea aşa deplasat să pună mizeria lui Nory pe
seama iepurașilor.

Și totuși, Nory se simțea vinovată. Iepurii nu ar
trebui să dea de necaz din cauza greșelii ei. Nici
Dalia. Își frecă mâinile agitată.

— N-ar trebui să-i spunem tatei ce s-a întâm-
plat, de fapt?

— Nu, răsunse Hawthorn. Nu vrem să se supre-
re pe tine. Nu cu o zi înainte de Marele Test.

Își coborî ușor privirea în pământ. Poate că Hawthorn avea dreptate. Unele minciuni erau
mai bune decât adevarul.

Până să înceapă vacanța de vară, Nory se dusese
la școala normală, la fel ca toți copiii de vîrstă ei.
Școala normală a lui Nory se numea Woody Dale.
Avea grupe de grădiniță și clase de ciclul primar,
la fel ca orice altă școală normală.

Nory învățase să scrie și să citească, studia-
se matematică și științele naturii, educație fizică,
desen și muzică. Singurul lucru pe care nu-l
studiase era magia, deoarece, de regulă, puterile
începeau să apară în momentul în care împlineai
zece ani. După ce împlineai zece ani și erai gata
să începi clasa a cincea, te înscriai la altă școală.
Tot trebuia să citești, să faci matematică și să
joci baschet, dar mai și practicaș magia. Tipul de
magie pe care o practicaș depindea de talentul tău.

Unii erau Înflăcărați – aveau magia focului, ca
Hawthorn.

Unii erau Pufoși – aveau magia animalelor, ca
Dalia.

Alții erau Scăpărați, Zburători sau Metamorfi.
Nory era un Metamorf, dar nu era un Metamorf
obișnuit.